

Változatok egy utazásra

I.

A vonaton nem olvasok,
Csak nézem, hogy az út
– amíg a szerelvény robog –
vissza (múltamba?) fut. . .

Múltam? Pár órám, tegnapi,
de akkor is a „múlt”.
Még tündökölnek színei,
creje megfakult.

Irigylem is, hogy visszamegy,
s azt, mit elhagytam én,
(az hogy miért, most egyre megy)
ott leli a helyén,

a régi utcát, házakat,
a mosolyt, ölelést. . .
Mindez ragyogni néki fog,
akármilyen kevés. . .

Én meg. . .

De hiszen este már
otthon, szokott helyen
ülök. . .

De elmúlt ott a nyár
fél napja – nélkülem.

II.

A vonaton nem olvasok,
csak nézem szomjasan
– amíg a szerelvény robog –
a tájat. . . Hogy rohan!

Hányszor láttam már? S nem
tudom
levenni a szemem
róla.

Talán búcsúzkodom
mindentől csendesen?
Talán érzem, hogy nem soká,
kis időt látom ezt,
ahogy a táj az ég alá
lassan becsúszni kezd,

aztán lebuknak hirtelen
a fák, s a Nap velük.
Elfog a jeges félelem,
e látvány szíven üt.

Végem van!. Így lesz akkor is,
amikor én megyek?
így tűnik el a fényem is
s az őrtálló hegyek?

Reggelenként...

Reggelenként nagy mélységekből
kapaszkodom fel, szédelegve.
Nem is tudom, miért kelek föl,
egy ízemnek nincs erre kedve,
mert olyan jó lenne a gödörben,
a veremben, honnan kímászom!
Nagy nyugalom ül, hallgat körben,
s tűnődhetem az elmúláson.
Oly sok mindenről álmodoztam,
s nem lett enyém, hiába kértem
Feladom hát a harcot mostan.
Elég volt!

Segíts hát nem élnem!

BÉNYEI JÓZSEF

Úgy is

Felc már Vagy még annyi se
Ki szabja meg Ki méri le
Ki lát az évek mélyire
Nem köt és nem véd semmise

Mindegy neked ha sok kevés
sűrűbb az élő szenvedés
szíved fölé feszítve kés
figyel és tudja meddig élsz

Órák keresztje Golgotád
mér földes lábú a világ
a csönd tankja tiporna rád
nem véd meg könnyel az anyád

Mindegy hogy hátra mennyi van
így is úgy is mosolytalan
így is úgy is örömtelen
halálodig reménytelen